א] מבואר במשנה שנאמן רק לומר של לקט הוא רק בדבר שכיוצא בו רגילות הבע"ה לתת ולכן נאמן על החיטין ולא על הקמח ועי' ר"ש ורע"ה ונו"כ המשנה שכ' בדעת הר"ש שמדובר רק במעשר עני דאילו בלקט גם על החיטין אינו נאמן דאין הרגילות בחיטין רק בשבלים ורק מעשר עני שמתחייב אחרי מירוח שם שכיח חיטין אבל ברמב"ם לא משמע כן ועי' רעק"א שתלוי כ"ז איך לבאר דינא דשעורה של אורז.

ב] מבואר במשנה שאינם נאמנים לומר שקיבלו קמח ופת דאין רגילות בע"ה לתת רק חיטין, וכ' הר"ש בשם הירושלמי שכ"ז כשאומר העני שבע"ה נתן לו קמח אבל אם אומר שבע"ה נתן לו חיטין והוא עצמו טחן זאת הרי הוא נאמן, והק' הר"ש דא"כ גם כשאומר שבע"ה נתן לו קמח שיהיה נאמן במגו שהיה אומר שאני טחנתי, ותי' הר"ש שהוי כמגו במקום עדים דכיון שאנ"ס שאין בע"ה נותן קמח גם אם יש לו מגו ע"ז אינו נאמן דהוי כמגו במקום עדים, ועי' מרדכי פ' המקבל ס"י שצ"ז שהוכיח מסוגיין שמנהג עדיף מחזקה שהרי מגו נגד חזה מספק"ל להש"ס אם מהני ומגו נגד מנהג וודאי לא מהני כמבואר כאן [יל"ע לשיטת ר"ח ב"ב לא.שמגו במקום עדים אמרי' מהעם המשנה אמנם עי' ראשונים שם ואכמ"ל].

ג] הבאנו בשיעור הקודם מד' המהרש"א שאין נאמנות של מגו באיסורים, וצ"ע מק' הר"ש כאן וי"ל שכאן יש לו כוח נאמנות כמבואר במשנה הקודמת שנאמן על הלקט רק שיש ריעותא שאין בע"ה נותן קמח וע"ז מהני המגו להוריד ריעותא זו ודוק.

ד] זיתי ניקוף, לכאו' הינו שכחה ופאה שהם ב' המתנות עניים שיש בזיתים [עי' חולין קלא.], ותוס' רא"ש חולין קלא. כ' שהוי הפקר שפטור ממעשר, ועי' בגר"א בשנו"א לעיל ז' ב' שחידש מתנה מחודשת של 'ניקוף' ז"ל זיתי נקוף. דכתיב לא תפאר אחריך. וחסידים הראשונים היו חובטין פעם אחת והשאר נקראים זיתי נקוף. דבזיתים מצוה לאחר שחבטו פעם אחת הוי הנשאר לעניים ונקרא זית נקוף. וזו המצוה לא שייך רק בזיתים ולא בשארי אילנות, ועי' בהגה' של מהגר"ח מוולז'ין מה שתמה עליו.